derinlik yayınları

cahit külebi

yangın

DERİNLİK 20

YANGIN CAHİT KÜLEBİ

DERİNLİK YAYINLARI
«TÜRK YAZARLARI» : 20
ŞİİR DİZİSİ : 7

Kapak : Nâlân VARIŞLI
Birinci Baskı : Mart 1980

Yayın Hakları (Copyright) : Cahit Külebi
Dizgi - Baskı : Kardeşler Matbaası
Cilt : Kent Mücellithanesi

DERİNLİK YAYINLARI
Ankara Cad. Ankara Han No : 74/505
İSTANBUL

cahit külebi

YANGIN

derinlik yayınları
ANKARA CADDESİ, ANKARA HAN 74/506 – İSTANBUL

YANGIN

Önce gelincikleri yolduk,
Nar ağaçlarını tuttuk kurşuna,
Ardından andızları devirdik
Aptallık, bilinçsizlik, bir hiç uğruna.

Sonra sıra ormanlara geldi,
Yüz binlerce dönüm ateş yaktık,
Sıvas'a kadar gidip bulduk,
Dikili tek ağaç bırakmadık.

Şimdi damlarda yanıp söner
İsli lambalar gibi insan gözleri.
Daha çok atılacak, it gibi sokaklara
Delik deşik insan ölüleri.

1972

GÖMÜT

Dağ başına gömsünler beni.
Bir yanımda bir küçük pınar,
Bir yanımda sen.

Öyle özledim ki yalnızlığı bilsen!
Yöremiz kalabalık olmasın.
Arasıra bir yaya ya da atlı
Ya da bir kağnı geçerse önümüzden
Yorgun köylüler otursun taşımızda,
Kim bu yatırlar diye kimse sormasın.

1979

AĞIT

Bütün dünya ergileri sizlerin olsun!
Ki hiçbirini görmeden girenler var toprağa
Ben daha azını görerek gideceğim.
Ki ağlasam da onlar geri gelmez bir daha.

Tozlu stepler neyse, mavi kıyılara bakarak,
Neyse yanında Sivrihisar'ın Çukurova,
İnsan yaşamında da ayrıntılar öyle uzak,
Öyle çorak ki... onlar geri gelmez bir daha.

Onlar ki bir sofrada tadınca yiyememiştiler,
Öpüşememiştiler bir kızla belki de doya doya
Mısır tarlaları gibi fışkırmıştılar, güleçtiler.
Öyle gençti ki onlar... geri gelmez bir daha.

Ateş çevresinde uçuşan pervaneler gibiydiler.
Uğradılar ceylânlar gibi yağlı kurşunlara.
Sivaslı, Malatyalı anaların bebeleriydiler.
Onlar ki bütün Anadoluydular... geri gelmez bir daha.

1971

DOĞU

Yüzlerce, binlerce bit vardı
Çarşaflar, giysiler üzerinde.
Kimi yayılırdı, koyun sürüsü,
Kimiyse yanaşık düzende..

İşte Doğu bu. Bit, deprem ve acı.
Mutluluk dediğin, bir lavaş ekmek.
Bir avuç ateştir, umut dediğin.
Gerisi kar, çamur ve tezek.

Kara kan akar gecelerden.
Ölüm akar, çaresizlik akar.
Yalazlanan ışık, köpek sesleri,
Horoz sesleridir, toz gibi kalkar.

İşte Doğu bu. Kalmışlık, suskunluk ve acı.
Gül dediğin orda kır çiçeğidir,
Işkındır, çaşırdır yemiş dediğin,
Ecel şerbetidir yarin elinden
İçtiğin içeceğin.

İşte Doğu bu. Kesilmiş koyun başı
Gibi bakar orda insan gözleri.
Sevdalar, sıcaklık, yumuşaklık
Türkülerde kalmış, bin yıldan beri.

1977

UÇAK ALANI

Asyadan, Afrikadan, Okyanusyadan,
Beş kıtadan kuşlar gelir duygusal, iri.
Soylarının çiçeği hostesler gelir
Kuyruğu havada genç kısraklar gibi.

Okyanusa açılan koca limanlar yok,
Rıhtımlar, iskeleler, garlar da.
Beslemek yok, kedi gibi imgeleri artık.
Şükrolsun Tanrıya ki alanlar var da...

Şiirle yüklü, umutla, lüksle, şehvetle.
Ne baharat var, ne kokular.. LSD, afyon belki...
Ama ne olursa olsun, yeni bir cennette
Savrulan çocuk saçları öyle güzel ki...

Çağdaş korsanlara selâm olsun her akşam benden
Oyuncaklılara, kılıçlılara, tüfeklilere!
Onlar ki derlemekte sonrasızlık, özgürlük için
Uçakları yeni dünyamızda ölümsüz bir yere.

Belli belirsiz saatlerinde akşamın
Bütün alanlarda, bütün uçaklarda ben varım.
Bir bayrak gibi dalgalana dalgalana
Öfkeyle, umutla, özgürlükle
Sonsuzluğa doğru uçarım.

1970

28 NİSAN

Gökyüzü öyle mavi,
Minareler öyle inceydi, öyle aktı.
Anne gibiydi ilkyaz güneşi
Nerdeyse insanları okşıyacaktı.

Anne gibiydi, ılıktı, ılımandı
Saçları uçurmıya hazır rüzgâr.
Delikanlılar andızlara benziyordu,
Bahar lâleleri gibiydi kızlar.

Kıpırdamaktaydı tohumlar toprakta,
Çimenler yeşermekte, çağlalar büyümekteydi yavaş yavaş
Erguvan kokular geliyordu Boğazdan
Vapur düdükleri, deniz yosunlarıyla sarmaş dolaş.

Öyleydi ama ne güneş okşar,
Ne rüzgâr uçururdu saçları.
Siren sesleri deliceydi, umutsuzdu,
Umutsuzdu kent, umutsuzdu çocuklar.

Birşey düğümlenmişti gırtlaklarında
Nisan yağmuru gibi kirpiklerinde damlalar vardı.
Yaşamak güzeldi ama insan gibi
Yaşamadıktan sonra neye yarardı.

Neye yarardı sabahlara kadar
Kör ışıklar altında oturup çalışmak.
Neye yarardı bilim, neye yarardı tüze,
Neye yarardı eşit olmadıktan sonra aşk.

Neye yarardı başaklar gibi
İlkyaz günlerinde hayâl kurmak.
Neye yarardı umut, neye yarardı sevi
Neye yarardı sabahlara kadar çalışmak.

Özgürlük diye bağırıyorlardı
Minareler, kümbetler titriyordu damar damar.
Gırtlaklardaki düğüm çözülüyordu
Çınlatıyordu dört yanı türküler, naralar.

Çınlatıyordu İstanbulu duman duman
Dalgalar gibi, dağlar gibi
Çırpınan çocuk göğüslerinde
Bütün Türkiye özgürdü şimdi.

Birden güneş kayboldu korkusundan,
Aldı başını gitti rüzgâr,
Gelmez oldu erguvan kokuları,
Birden öbür yana savuldular ağaçlar.

Karaydı motor sesleri, gölgeler kapkara
Birden dolup taştı meydanlar.
Kılıçlar uzundular, sopalar uzun,
Namlular genişti, karaydı kuyular kadar.

Ah kader, beklenmedik yolcu!
Sen hep ters zamanda gelirsin.
Umut isteriz, özgürlük isteriz yüz yıldanberi
Geçer karşıya dikilirsin.

Ah kader beklenmeden gelirsin
Bir yanda kılıçlar, sopalar, kara namlular
Bir yanda özgürlük diye, onur diye
Açılmış tertemiz avuçlar var.

Bir yandan bilim, çalışma, inanç
Türküsü söyliyen dudaklar var.
Bir yanda kahpelik, kalleşlik
Küfürler, tekmeler, kurşunlar var.

Durdu iki yaka, bir an durdu,
Hayvanlar bile gitmedi üstlerine.
Birden kara gölgeler uludu,
Son kurşuna kadar boşalttı göğüslerine.

Yaşamaya son kurşuna kadar!
Son kurşuna kadar bilime.
Tüzeye son kurşuna kadar!
Son kurşuna kadar en güzele, en iyiye.

Bayrak gibi saçlar darmadağın
Kız mı, erkek mi belli değildiler,
Kanrevan içinde, ter içinde
Özgürlük istiyenler devrildiler.

Sonra herşey sustu, meydan sustu
Sustu özgürlük diye inliyenler.
Minareler, güvercinler, lâmbalar ağladı bütün gece
Beyazıt meydanında gördü gidebilenler.

1960

İKİNCİ CUMHURİYET

Devlet gemisi limana sulara girdi,
Kurtuldu kayalarda parçalanmaktan.
Coşan ulu bir deniz Türkeli şimdi
Sevinçten, umuttan, alınan haktan.
Bayraklar kıvanç duyar dalgalanmaktan.

Artık ne şehzadeler var, ne sultan.
Türk ulusu büyüklüğünce herkes yüce.
Ne bir lokmada koca ülkeyi yutan
Filler var; yüzlerce, binlerce..
Ne de kimse kendi halkına düşman.

Atatürkün o şanlı devrimleri..
Ne kalmıştı Kurtuluş Savaşından?
Onur mu, erdem mi, bilgelik mi?
Ulusluk, insanlık yasasından..
Bir, içki içmemiştiler O'nun kafa tasından...

Ey kardeşi kardeşine kırdıran!
Ey gözdiken yetimin ekmeğine!
Gözyaşı dökmeğe yasak koyan,
Zincir vuran tarihin ellerine!
Sansar gibi halkımızı boğduran!

Coşan, ulu bir deniz Türkeli yine!
Bayraklar kıvanç duyar dalgalanmaktan.
Yol açıldı en güzele, en iyiye
Sevinçten, umuttan, alınan haktan.
Radyodan bir marş çalar, farkı yok bayraktan
Yaşa, varol Harbiye!

1960

MENTEŞE

Taş kesilmiş bir baştardadır Bodrum Kalesi,
Turgut Reis'in şehit düştüğü an.
O gün bu gündür, bir yanda Malta ağlar,
Bir yanda İstanköy'dür ağlayan.

Adalardenizi, Menteşe'den bir fışkıran kurdeledir,
Akdeniz sütmavi yelkenidir Menteşe'nin.
Esen yeldir Turgut Reis'in gençliği,
Ve inceliği Yörük Ali Efe'nin.

O leventler de efeler de güreşe güreşe,
Bir elde pırpıtları, bir elde yürekleri.
Önce ekmeğe ulaştılar, sonra utkuya,
Aydın'ın, Menteşe'nin yoksul yörükleri.

1975

CEYHUN ATUF KANSU İÇİN KÖYLÜ BİÇEMİNDE AĞIT

Ceyhun kardaş sen bu elden gideli
Dağlarım yıkıldı, çöllerim bomboş.
Söğütlü dereler, iğdeli beller,
Kuraktan çatlamış göllerim bomboş.

Turhal yöresinden, Yıldızeli'nden,
Çocuktan, büyükten, kızdan, gelinden,
Kurtarmıştın sayrılığın elinden,
Şimdi sayrı kaldım, ellerim bomboş.

Her sevdiğin şeye sen gülüm derdin,
İnsanları bebe gibi severdin,
En sonunda kendi yüreğin verdin,
Kırıldı dallarım, güllerim bomboş.

Külebi der ölüm gelir yavaştan,
Ben de bıktım bu anlamsız savaştan,
Dağdaki geyikten, gökteki kuştan
Beter oldum, telim teleğim bomboş.

1978

BİR KÜÇÜK PEMBE BULUT

Başımın üstüne dönen bulut
Sevda mısın sen, bulut musun?
Tavus kanadından, öyle pembe,
Ne ki gerginliksiz, tozam tozam,
Öyle ele geçmez, kayıcı, uzaksıl.
Öyle yağmur, öyle aşk, öyle umut..

Bütün güzellikler ve yaşam
Elden kaçırılmış bir fırsat oldu.
Öyle kadın, öyle doğa, öyle esinti,
Öyle utku, öyle okşayış, öyle söz.

Başımın üstünde dönen bulut
Belki dağ bulutusun sen, belki ova, belki deniz,
Belki de eski aşklardan kopup kalmış
Ve unutulmuş..
Belki de bir ezgi, kızların türkülerinden,
Öyle göz yaşı, öyle düş, öyle sevinç..

1977

KADINLAR

III

Bütün ışıklarını yakmış
Üzerime doğru geliyor.
Mavi bir boncuk, el değmemiş
Uyarma lambası açılıp söner,
Ya bir küçük yarış arabası
Ya da bir dağ suyu akıp gider.

Bu değindiğim, dişinin süt beyazı, süzme balı.
Oysa kişiyi candan bezdirir otobüsleri kamyonları...
Ko gitsinler, tangur tungur cehenneme.

Ama, yaşlı köylü kadınlar böyle mi ya?
Usları saat gibi işler, yüzleri güleç.
Hepsi de küçük kağnılara benzer.

1976

BİLİNMEYEN

O ki bardağa dökülen şaraptır
(Bal yoğunluğundadır, sıcaktır, ışıktır).

O ki sabah erken bir bahçedir
(Çayır kokusudur, serinliktir, muttur).

O ki esen yeldir kar erirken
(Çiğdemdir, ağaç çiçeğidir, okşayıştır).

O ki içilen sudur kana kana
(Özlemdir, doymayıştır, kardeştir).

O ki bir yüce ırmaktır akar
(Ürküntüdür, baş dönmesidir, gidiştir).

O ki maviliği belirsiz denizdir
(Buğulanmadır, düştür, sevmekte ölümdür).

O ki bir ince kızdır ak tenli
(Yaşamdır, umuttur, göz yaşıdır).

1979

KADINLAR, ÜLKELER, DENİZLER

Gözlerin gözlerime değince
Su katılıyor rakıya,
Denizler açılıyor önümde.

Üç çeşit deniz var bildiğim:
Birincisi sütliman deniz.
İlkgünün özenle okşadığı,
Gökyüzüyle kaynaşan deniz.

İkincisi dalgalı oynak,
Bir kedi gibi önce sokularak
Sonra tozu dumana katan deniz.
Balıklara beşik sallayan deniz.

Üçüncüsü volkanısı dağlar...
Tüfek namlusundan menevişli,
Baştan başa gövdesi köpek dişli,
Kendi kendine savaşan deniz.
Anadolu dağları gibi kıraç,
Kış ortasında kurtlar gibi aç
Karanlığa uluyan deniz.

Senin gözlerin de öyle uzak,
Üç türlü denizde balkıyarak
Bütün yaşamımı alıp gitti.
Türküler yitirdim dağlarda.
Çiğdemleri rüzgâr okşar ya,
Sarkar ya söğütler ırmağa,
Rakıya su katılır gibi
Gözlerin başlar yansımaya.

Gözlerin gözlerime değince
Su katılıyor rakıya,
Ülkeler de kadınlara benziyor,
Başlıyor yansımaya.

İşte güvercin kemikli kız!
Koca Fransa, Akdeniz...
Ve Almanya ki lahana, tütün,
Sokakları kan kokarken birgün
Gençliğimi orda bırakıp geldim.
Oysa, balık gibiydi Urzula Rayh
Bir sarı çiğdem gibi severdim.

İşte Leningrad aylar boyunca
Almanlara karşı koyunca
Ya ölüm ya özgürlük diyerek
Süpürge tohumu ve fare yiyerek
Yiğitliği de ölümü de tatmış.
Ne var ki yaradan yine de kızlarını
Biraz burnu kalkık yaratmış.

İşte İtalya! Onlarınki de can,
Kara saç, etli dudak, sıcak kan.
Kadınlar gergin yelken gibi
Türkülerinde ırmaklar akan.

Gözlerin gözlerime değince
Su katılıyor rakıya.
Denizler, ülkeler, kadınlar
Hepsi de benziyor birbirine
Ve boydan boya masmavi
Dünya açılıyor önüme.

1979

GÜNEŞLİ ÇAYIR

Pınarlardan içiyorum seni
İnce ve mavi bileklerinden,
Kısrak memelerinin gürlüğünde
Sabah bahçelerinin serinliğinden.

Kaç yaşıma gelirsem geleyim
Ölmem ben gencim uzun yıllar.
Ayna gibi akan bir dere
Ve dibinde beyaz çakıllar.

Yaşamım böyle çağlar gider
Cırcır böcekleri, ormanlar ötesinde,
Sarı kokusuyla harmanların
Ve düğenlerin ezip geçmesinde.

Ay ışıkları uçuşsun gözlerinden,
Teninden aklığı sabahların.
Karanlık gecelerden çıktıkça
Güneşli bir çayırsın sen.

1980

YİRMİNCİ YÜZYILIN İKİNCİ YARISI

Özlem özlem özlem.
Yokluk yokluk yokluk.
Açlık açlık açlık.
Yalan yalan yalan.
Korku korku korku.
Ölüm ölüm ölüm.
Duman duman duman.

1979

ACI DÖNEM

I

Dalgalı deniz gibi bir ülke,
Arap saçına dönmüş işler,
Ne tavşanın dağdarı haberi,
Ne de yarayı deşen neşter.

Yalnızca sızlayan bir yürek.
Sızlayan, çatlamış, kırgın.
Kağnı ardında köylüler gibi
Karanlıkta, boşlukta yorgun.

Ve öfke dağlardan akan sel
Dolmakta bu kan denizine.
Umut uçup gitmiş yıllar boyu,
Kardeşler düşman birbirine.

Bu yıl halkımızın gözyaşı
Yüzyıllar boyunca dökülenden çok.
Azrail gibi bir kış geldi,
Yurdumuzda ne ararsan yok.

1979

ACI DÖNEM

II

Şu Ankara kentinin sokaklarında
Mutsuz kediler, köpekler var.
Sen de mutsuz değil misin ey ozan,
Bezgin değil misin onlar kadar?

Ve halkın da değil mi baştan başa
Yoksul, umutsuz, bezgin?
Bir ağaç gibi kurumuş
Suyu çekilmiş ülkemizin.

Köylü yitmiş kırlarda dağlarda,
Toprak kısır ineklerin memesi gibi.
Em ha, em ha bir damla süt yok
Kentlere sığınanlarsa dalga dalga.

Birer isli lamba kasabalar
Kahveler dolusu insan ve sinek,
Bütün mutlulukları bir yüksük çay,
İskambil, tavla ve pineklemek.

Ve karmaşa bir kara bulut olmuş
Ne güneş açar, ne yağmur yağar,
Kurt sürüleri... öldüren öldürene
İnsanın değeri yok sinek kadar.

İnsanın değeri yok sinek kadar,
Yalan, kandırmaca, vurgun,
Halkımızın bir ucu savurmacada,
Bir ucuysa dibinde yoksulluğun.

Sen de mutsuz değil misin ey ozan?
Bulanık, batmış bir deniz.
Değil Almanya'da iş bulmak bu durumda
Askere bile gidemeyiz.

1979

BİR DAMLA DENİZ

Bir damla deniz, işte görüp göreceğin
Ey yoksunluklardan yola çıkan kişi!
Altmış yıl yaşadın, altı günlük ne kaldı?
Ne kaldı anılardan, acılardan başka?
Ve umutlardan? Bir çıkmaz sokakta
Belki de iki gün sonrası.
Yağmur çizgilerinde izlerken geçmişi şimdi.

İşte mutluluklar, bir damla deniz.
İşte sancılar, kıvranmalar yüce dağlar gibi.
İşte doğa, dişilik kokan doğa, çayır kokan,
Bulut kokan, kuş kokan, rüzgâr kokan...
Gökte ayrı dünyalardı, şimdi.

İşte kadınlar, bir bardak şarap gibi sıcak.
Ne gül, ne zambak, ne karanfildi onlar,
İnce kamışlar gibi gergin, tüy gibi yumuşak,
Sel sularında yansırdılar.
O kadınlar da akıp gittiler şimdi.

Yaşam dediğin çaba mıydı, özveri miydi?
Yoksa yüce dağlardan gelen göçük sesleri miydi?
O uzak dağlar ki, denizdeymiş gibi kütükler kayar,
Şimşekler fışkırır katır nallarından.
O mavi güneşleri bile göremezsin
Sen yaşamı çoktan yitirdin şimdi.

1977

AMERİKA

Önce Kristof Kolomb buldu Amerikayı,
Sonra biz.
Umutlar azaldı, günden güne, mutluluklar
Ve ekmeğimiz.

Bir çocuk ağlarsa dağ başında
Gözyaşında Amerika akar.
Vurdularsa birini, kanı şorladıysa
Bilin ki o kurşunlarda Amerika var.

Kişi kişiye köle tutulduysa, asıldıysa
Darağaçlarında Amerika var.
Ama biz yine de direneceğiz
Sonuncumuza kadar.

1971

BİR BATAKLIK TÜRKÜSÜ

Sığ sulardaydık. Aydınlıksızdık. Kan ısısındaydık.
Kıl bir yorgandı gökyüzümüz, kavruluyorduk.
Uzaktaydı derin sular, ulaşamıyorduk.
Dağların derin suları yukarıya yükseliyordu, varamıyorduk.
Yoksunduk. Gitgide azalıyorduk, başkaldıramıyorduk.

Damarda kandık, sıza sıza tükeniyorduk.
İnsandık, mutsuzluk emiyorduk. Birbirimizi kemiriyorduk.
Rüzgârdık, durmuştuk. El kadar maviler döküyorduk.
Yağmurduk, kesilmiştik. Dolam dolamdık.
Pörsük memelerdik, sarkıyorduk. Unduk, eleniyorduk.

Topraktık. Avuç büyüklüğünde bin kez çatlıyorduk.
Pınardık. Bir parmak suyumuz bin kez kesiliyordu.
Ağaçtık, bin kez kuruyorduk, kabuklaşıyorduk.
Doğanın koyaklarına bakıyorduk. Oraları bile yeşilsizdi.
Bir tutam dişilik bulamıyorduk.

İnsan yüreğiydik. Usturalarla, sırım çekiyorlardı.
Delikanlıydık, asıyorlardı, tutuşan sarkaçlardık.
Havaydık, boğuluyorduk. Bir yere sızamıyorduk.
Kursaktık, düğüm atıyorlardı. Tıkanıyorduk.
Milyon gemiydik, teker teker batırılıyorduk.

Çiçek açmasıydık; yeşil üstüne, kızıl yağmasıydık,
Sarı yağmasıydık, mor yağmasıydık, mavi yağmasıydık.
Neyleyim ki, bir türlü açılamıyorduk.
Doğanın mı bataklığındaydık biz, kişinin mi?
Anlıyamıyorduk.

1974

BİR MUTSUZLUK TÜRKÜSÜ

Sana ırmaklardan bir rüzgâr saç gönderdim,
Bir çift göz gönderdim bademçağlasından,
Bir çift dudak gönderdim, sıcak bir ten
Ayvayla sedef karışmasından.

Sana gençliği gönderdim, en etkeni renklerin
Ve çıplaklığı ki, giysilerin en hası.
Küçük yürekler gönderdim sana, gelincikler
Her biri yağmurlarda birer sevgi damlası.

Sana mutsuzluğu, acıyı gönderdim, ozansın,
Sevişmek denli bunlar da gerek.
Eksik olursa sızı, sap yiyip saman çıkarır
Ateşle dağlanmamış yürek.

Sana gecelerden, kara içkiler gönderdim.
Külebi, yakınma ustası, iyilik bilmez ozan!
Doğanın çirkefi bile aranır, anlayacaksın
Şu dünyadan göçtüğün zaman.

1974

SEN TÜRKİYESİN

Sen Türkiyesin, ulu bir ırmak,
Yoksul ve çalımlı, aktıkça çoğalan
Ya da küçük bir ışık; ürkek, kimsesiz
Uzak dağ başlarında yapayalnız kalan.

Açsın sen, tokluk ne bilmezsin!
Çektiğin acının emciği yine acı.
Haşhaşsın, petrolsün, yağmursun,
Öyle sorunlarsın ki, çözdükçe tükenmezsin.

Sen bir yarışsın, koşmayan atlarla.
Harmansın, düğensiz; tepesin, rüzgâr esmez.
Bir imge kuşusun sen, kanadın kırık.
Bir ağaçsın ki, çiçek açar da yemiş vermez.

1975

İÇİNDEKİLER

Yangın 5
Gömüt 6
Ağıt 8
Doğu 10
Uçak Alanı 13
28 Nisan 16
İkinci Cumhuriyet 23
Menteşe 26
Ceyhun Atuf Kansu İçin Köylü Biçeminde Ağıt ... 28
Bir Küçük Pembe Bulut 30
Kadınlar III 32
Bilinmeyen 34
Kadınlar, Ülkeler, Denizler 37
Güneşli Çayır 43
Yirminci Yüzyılın İkinci Yarısı 45
Acı Dönem I 46
Acı Dönem II 48
Bir Damla Deniz 51
Amerika 54
Bir Bataklık Türküsü 55
Bir Mutsuzluk Türküsü 58
Sen Türkiyesin 60

Cahit Külebi 1917 yılında Zile'de doğdu.
Liseyi Sıvas"da okudu. 1940'da Yüksek Öğretmen Okulu Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirerek, 1942 - 1956 yılları arasında edebiyat öğretmenliği ve yöneticilik yaptı. 1956 - 1960 yılları arasında Milli Eğitim müfettişi olarak çalıştı. Sonra 4 yıl kültür ataşesi ve öğrenci müfettişi olarak İsviçre'de bulundu. Yurda dönünce, başmüfettişlik ve daha sonra kültür müsteşar yardımcılığı yaptı. 1976 yılından bu yana, Türk Dil Kurumu genel yazmanıdır.

Cahit Külebi, 1938'de ilk şiirinin çıkışından günümüze değin, Anadolu insanını, onun bağrından çıkan sesi, halk şiirinin inceliklerine yaslanan ve içtenliği sergileyen bir anlatımla işlediği şiirlerini şu kitaplarında toplamıştır: «Adamın Biri» (1946), «Rüzgâr» (1949), «Atatürk Kurtuluş Savaşı'da» (1952), «Yeşeren Otlar» (1954), «Sut» (1965). Toplu basım: «Şiirler» (1969), «Sıkıntı ve Umut» (1977). Seçmeler: «Türk Mavisi» (1973).

1955 yılında «Yeşeren Otlar»la Türk Dil Kurumu Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

Bu kitapta Cahit Külebi'nin yeni şiirlerini, onun usta sesini bulacaksınız.

YANGIN : İçtenlik, duygu, halk...

1100 -